

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 10. sušca, 1893.

10 List.

Najboljša luč — luč S. Križa.

Nad mojo posteljo na sténi,
Visi priprosto križ lesén,
Zveličar mili v nezrečeni
Bridkosti umira utopljen.
Zvečer ko druge san zagrinja,
Jaz zadnji ležem ko v pokój,
Pogled na križ me opominja:
Glej, náte zre Zveličar tvoj!

In ko ležim pri svitu luči
Brez spanja, me skerbi teró;
Bolest ko revno serce muči,
Brezspešno delo, drugo zló,
Tedaj zaupno na višavo
Pogled solzán upiram svoj,
In serce čuti polajšavo:
Glej, náte zrè Zveličar tvoj!

V skušnjavah, dvomih grozno-silnih,
Ki bégajo močí duhá,
Sveta napadih brezštevilnih
Ko blodnja venča se, velja!
V grenkosti omagujem truden,
Čerteč ves svet, in zlobni roj,
Zrem v križ in čujem glas spodbuden!
Glej, náte zrè Zveličar tvoj!

In ko skelé me bolečine,
Bolan na postelji medlím;
Preštevam ure, čertertine,
Vsak vdarec kladva, — nič ne spim,
A Božjega ko zrem Terpina,
Ki šel je záme v smertni boj,
Dobi tolaž sercé globina:
Glej, náte zre Zveličar tvoj!

Zboli kedo družine moje,
Otrok je moj v nevarnosti,
Se tresem za prijatlje svoje;
K podobi zrem v pobožnosti,

Beséd izbranih ne zrekujem,
Priprost iz serca zdih je moj,
In zdi se mi, podobo čujem:
Glej náte zre Zveličar tvoj!

Zato, o Križ! zvesto obljubim —
Nad mano zmeraj visel boš;
V tolažbo meni, mojim ljubim;
In ko koščén poterka mož, —
Ko vmiral bom — preljubi moji!
Molite takrat nad menoj:
Končal bom srečno v zadnjim boji,
Saj zmanoj bo Zveličar moj!

Radoslav.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Petdesetletnica Leona XIII.)
Neverjetno lepe slovesnosti je imela mladina raznih ljubljanskih začetnih šol in napisale bi se lahko cele knjige, ako bi hotli vse natanko popisati, kar so storili gg. kateheti, učitelji in učiteljice o tej priliki. Omenimo naj danes le nekoliko o slavnosti širazredne deške šole na Cojzovem grabnu. Deželni šolski svét je uslišal prošnjo gg. katehetov ljubljanske in dovolil je 18. svečana prosti dan v prid papeževe slavnosti. Vsa mladina omenjene šole z gg. učitelji se je torej zbrala v šolskem poslopji ter v lepem redu za šolsko zastavo se podala v cerkev sv. Jakopa, kjer jim je č. g. katehet J. Smrekar v dotičnem govoru pojasnoval pomen tega lepega dneva in veliko mičnega in ginljivega pripovedoval o velikem škofovskem zlatomašniku papežu Leonu XIII. Po nagovoru so učenci, do čuda dobro izurjeni, prav navdušeno zapeli papeževo himno in tudi peli pri sv. maši med izpostavljenim presv. R. Telesom, poslednjič pa Te-Deum. Ko se vernejo potem v šolske poslopje enako, kakor so bili

prišli, je g. katehet še govoril o papežu in presvitlem cesarju, pred razhodom pa je razveseljeni mladini z gg. učitelji vred razdelil primernih spominkov na papeževo zlato mašo. Kakor tukaj, tako je bilo tudi po drugih šolah, n. pr. pri gospeh ursulinarah itd. prav lepo in ginljivo, — hvala gg. katehetom, učiteljem in učiteljicam!

Z Iga. (Slovesnosti o škofovski zlati maši sv. Očeta) Po vseh katoliških časnikih se razlega glas preimenitne 50letne slavnosti našega preljubljenega sv. Očeta Leona XIII. V večji slavo Božjo in počestčenje sv. Očeta naj tudi jaz nekoliko popišem slovesno praznovanje v naši župniji. Pripravljali smo se z devetdnevno in slovesno cerkveno tridnevno na 19. dan februarja, katerega se je veselil ves katoliški svet. Med tridnevno smo v obilnem številu pristopali k mizi Gospodovi, med množico obhajanih je bilo veliko mladine. Že v saboto popoldne ob treh je veličastno zvonjenje in gromenje topičev naznanjalo, da se bode drugi dan obhajala redka slovesnost! Vsi resnično dobri otroci so svojemu očetu pokorni in ga ljubijo; rimski papež so naš duhovni oče, in mi smo njih otroci. Prava ljubezen je podobna ognju, v katerem se zlato čisti in draga kovina vravnava, in ravno to so v saboto večer verni katoliškega sveta s kresovi naznanjevali. Ko Ave Marijo odzveni, posvetil se je pri nas prvi kres nad vasjo blizu gradu grofinje Averspergo, in močen strel iz možnarjev se je slišal z bližnjega griča; ob enem pa so začeli po vseh cerkvah obširne župnije slovesno priterkavati. Da bi pa tudi velikan naše okolice, naš visoki Krim, ta večer ne ostal brez luči, najel je naš verli župan Toni nekaj mož, da naj napravijo na verhungu Krima velik kres. Škoda, da ni bilo mogoče možem dospeti radi velikih zametov na verhunec gore; slišali smo pa ta večer mnogotere slavoklice na sv. Očeta, prepevanje papeževe in mnogih drugih primernih in pobožnih pesni.

V nedeljo zjutraj, ob slovesni juternici so se zopet neutrudni topiči poskušali z ljubkim priterkovanjem zvonov, kedo bode bolj na glas oznanjeval nastop častitljivega dneva. Ob 6ih zjutraj je pristopilo mnogo faranov k sv. obhajilu, in gosp. kapelan Brus so imeli med sv. mašo temu dnevu lep primeren govor. Ob desetih pa je bilo slovesno duhovno opravilo. Preč. gospod župnik so pred sv. mašo imeli na čast in v slavo sv. Očetu prelep govor, v katerem so z znano in živo gorečnostjo temeljito razložili, kako je današnji dan imeniten in vesel za sv. Očeta samega, za vesoljno katoliško Cerkev in za nas katoličane vse. Priporočali so sklepno, da moramo sv. Očeta ljubiti, spoštovati, podpirati in vbogati; ako hočemo, da Kristus nas ljubi, moramo Petra, to je papeža ljubiti; kdor vas posluša, mene posluša, velja med vsemi na prvo o papežu. Kaj pa sv. Oče svojim vernim posebno priporoča? Naj se varujejo novošegnih lažljivih nauk, naj se varujejo takih časnikov, družb in knjig, katere to ljuliko razsipajo. Ljubimo toraj sv. Očeta, pa ne samo v besedi, temveč v djani itd. itd. Sklenili so z besedami: Bog živi, ohrani in blagoslovi sv. Očeta Leona XIII.

V torek ob 9ih je pa šolska mladina še s svojo zastavo, in z gg. učitelji prihitela v farno cerkev, ter je po svoji zmožnosti povišala daritev sv. maše

s prepevanjem primernih pesem, in sklepno, se ve da, zapela tudi papež-Leonovo himno. Č. g. kapelan so pa otroke prav spodbudno vneli, naj sv. očetu papežu danes obljubijo, da se hočejo sv. Cerkev nepremakljivo deržati, vse terdno verovati, kar uči sv. Cerkev, pa tudi zvesto po sv. veri živeti. S tem je bila tukajšna slavnost Leonove petdesetletnice skoncana. Naj bode vse to Bogu na čast, sv. Očetu Leonu v veselje, nasprotnikom sv. vere in papeža pa v živi dokaz, da bo gotovo vsem njim pred odklenkalo, kakor da bi doživeli, da bi katoliški slovenski rod trobil v njih brezverski rog!

Od sv. Gregorja. Tudi pri nas smo praznovali z veliko slovesnostjo jubilej sv. Očeta 16., 17., 18. in 19. februarja z odraščeni. Za šolsko mladino pa je bil določen 24. dan februarja; ta dan je mladina prosto imela, da se vdeleži sv. maše. O določenem uri se je zbrala mladina v šolskih prostorih in g. učitelj razloži mladini, zakaj so danes prišli k sv. maši in ko jim še priporoči, da naj molijo za sv. Očeta, pelje otroke v cerkev. Sv. maša je bila pred izpostavljenim Najsvetejšim, z dovoljenjem prečastitega knezoškofijskega ordinarijata. K sv. maši je prišlo pa tudi toliko odraščeni, da je bila cerkev polna. Po sv. maši pelje g. učitelj otroke v šolo; tu jim razloži gospod župnik pomen praznika današnjega, pové otrokom, da so bili sv. Oče že kot otrok pobožni, da so radi molili in se radi učili. Priporoči otrokom dalje, da naj bodo pobožni, naj se radi učijo in radi molijo. Povedal je tudi to, da so bili sv. Oče jako usmiljeni do revežev, ko ti niso imeli kaj jesti, so jim sv. Oče kruha kupovali. Tudi vi bote danes obdarovani, da vam ostane ta praznik bolj v spominu! Na mizi je bilo napravljenih dva jerbasa prest in podobice. Ko je bil govor dokončan, sta začela gg. učitelj in župnik preste in podobice deliti! Otroci so potem, ko so obljubili, da hočejo za svetega Očeta vsaki dan moliti, veseli se razšli! Bog ohrani leta in leta sv. Očeta Leona!

Z Gorenjskega, 24. februarja. (O škofovski 50letnici sv. Očeta Leona XIII.) Ker ima čislana „Danica“ namen, da poleg širjenja koristnih nauk in spisov v svojih listih tudi piše nekako cerkveno zgodovino našega naroda, naj blagovoli vverstiti v svoje predale tudi naslednje verstice, ki imajo poleg drugih enakih poročil namen, ohraniti v spominu slavnostna praznovanja škofovske petdesetletnice svetega Očeta Leona XIII pri nas v Železnikih. Od prečast. knezoškofijstva zapovedana tridnevna veršila se je pri nas v četrtek, petek in soboto, 16., 17. in 18. t. n. — Vsaki dan se je popoldan ob 4ih molil najprej sv. roženkranc, kateremu so sledile litanije z blagoslovom. V soboto-večer po Ave Mariji oglasili so se zvonovi obeh cerkv s slovesnim priterkovanjem, kar se tukaj o postnem času navadno nikoli ne godi. Prav iz lastnega nagiba so vžgali med zvonjenjem šolarčki srednje starosti na višini „Moj-si-grad“ svetloplamteči kres; odmeval je zraven tudi skromen strel. Zvečer ob 9ih oglasili so se domači pevci, ter v srednjih, — kakor tudi skoz spodnje Železnike gredé poleg drugih primernih pesem tudi prepevali Papež-Leonovo himno. — V nedeljo se je dopoldan ob 10. uri izpostavilo v javno počestčenje Presveto Rešnje Telo. Gromeci strel in vbrano priterkovanje je ob 10. uri privabilo obilne trume pobožnega ljudstva k slovesni sv. maši, med katero se je po zadnjem evan-

geliju odpela tudi Papeževa himna. Popoldan ob 3. uri so se zopet med obilnim streljanjem opravljale slovesne večernice s petimi litanijami in zahvaljeno pesmijo; kot sklep cerkvene pobožnosti pa se je pred drugim blagoslovom zapela še enkrat Papeževa himna. Zvečer o Ave Mariji se je kuril zopet kres v „Snegovniku.“ in nekoliko se je tudi še streljalo. Toliko o cerkveni tridnevnic in slavnosti.

(Konec nasl.)

Maribor. (Postni pastirski list lavantinskega knezo-škofa.) (Dalje.) Katoliška cerkev, veličastno kraljestvo božje na zemlji, bode zamogla v kratkem slaviti devetnajsto stoletje svojega postanka in ga bode gotovo praznovala in še nekoliko več. Kje se nahaja še kako drugo kraljestvo, ki bi imelo tako davno in tako slavno zgodovino? Ponosni Rim se je moral sovražnikom podati leta 476. Krasno gerško cesarstvo z divnim Carigradom je zapalo leta 1453 turški oblasti. Zrušila se je nekdanja razsežna arabska država. Najstarejše ljudovlade kakor Benetke, Genova in mnoge druge, skoro ne vemo, da so bile. Celi narodi so izginili, sijajni kraljevski sedeži so se poderli, sloveče vladarske hiše so izmerle. A sveta cerkev je sredi teh razvalin cvetoča, je krepka in neukončljiva. V Rimu v vatikanski palači kraljujejo sedaj že 263. naslednik sv. Petra. In kaj so ti rimski papeži vse doživeli in preživeli? Videli so poslednje angleške vladarje iz rodu Stuart in francoske Bourbone, ki so imeli tudi Španijo in Napulj v svojih rokah. Rod mogočnega cesarja Napoleona I se je moral umakniti; kako hudi udarci so zadevali vladarski rod Braganza. V svoji nesreči so ti vladarji pri rimskem papežu iskali tolažbe in pomoči in so jo tudi našli. Cesarice udovice, ki so zgubile vse, kar so imele, bližale so se zaupno prestolu sv. Petra, in sv. oče so njim bili tolažnik in podpornik, ko jih je večidel vse drugo zapustilo in pozabilo.

V resnici naša sv. cerkev je tista hiša, o kateri Gospod govori: „Pa ulila se je ploha, in nastali so nalivi, in zatulili so vetrovi in so se zagnali v to hišo, a poderla se ni; kajti bila je zidana na skalo, fundata enim erat supra petram.“ (Mat 7, 25.) Da! Tu es Petrus, ti si skala. In ta skala se omajala ne bo, predno se bodo zrušile gore. Nekega dne ogleduje Napoleon I sedeč na visoki pečini, nebo in zemljo in morje ter premišljuje, koliko kraljestev je na svetu, kako lepo so osnovana, kako stara so že, koliko modrih mož živi v njih. Medtem zagleda od daleč prijazno cerkvico na skalnati višini. Kmalu se vzdrami in deje: „Narodi ginejo, kraljestva minejo, terdno stoji samó le cerkev.“ O tem trajnem obstanku se je dobro izrazil bistrourmni Lessing, rekoč: „Mi, ki v sedanji dobi živimo, imamo močnejši dokaz za cerkev, nego so ga imeli tisti, ki so gledali čudeže Jezusove. Pogrešanje teh prič nam nadomešča neka reč, katere tiste priče niso mogle imeti. Ti svedoki so imeli pred seboj le dno stavišča, na katero so jeli, prepričani o terdnih tleh, zidati velikansko poslopje. Mi sicer ne vidimo teh tal, gledamo pa veličastno poslopje. Kateri nespametnik ruje radovedno po temelju svoje hiše, samó le da se prepriča o krepki podlagi svoje hiše. Da je podstava dobra, to vemo mi sedaj, ko že poslopje tako dolgo stoji, prepričalnejše nego oni, ki so videli polagati tla. Ko bi podzidje dobro ne bilo,

bila bi se zgradba že davno porušila.“ (Lessingova dela, izdal Dr. R. Boxberger. XII. del. str. 26.)

Pač tudi izmed nas, Ljubi moji! nikdo ne taji, ampak vsakdo prepričan terdi, da je cerkev hiša božja, ker je vsi viharji zmajati in zrušiti niso mogli. Duh neumerljivosti, dejal je glasoviti učenjak Hettinger, veje v katoliški cerkvi, in večno živi, kdor se cerkve zvesto oklene. Oklenimo se torej prav tesno prestola sv. Petra! Branimo sv. očeta vsak po svojih močeh! Nekaj premore vsakdo za njih storiti, tudi malo dete, ki svoje nedolžne ročice sklepa in za njih očenašek zmoli. Moli lahko vsaki vernik za sv. očeta in ravno v molitev se Leon XIII tako toplo priporoča, ko pišejo v prelepi okrožnici dne 8. septembra 1892 tako milo in vabljivo: „Prosimo pa kerščansko ljudstvo, ki rado pokleka pred altarje vzvišene Matere Božje, naj moli kakor za cerkev, kateri pretijo nevarni časi, tako tudi za nas, ki smo že v starosti osiveli, smo od skerbi utrjeni, od največjih težav obdani, od človeške moči zapuščeni, in vodimo kermilo sv. cerkve.“ Kdor poleg pobožne molitve še kaj zmore, naj vesel daruje miloščino. Sv. oče nimajo gotovih dohodkov. Kakor nekdanj Jezus Kristus, tako živijo tudi sv. oče od milih darov, s katerimi jih blagi verniki podpirajo. Ne izpolnjevali bi četrte božje zapovedi, ko bi svojega očeta rimskega papeža v taki sili in zadregi zapuščali. Kažimo se pa hvaležne otroke sv. matere cerkve tudi v tem, da se po njeni sveti veri ravnamo v vseh položajih svojega življenja — kaj bi sicer koristilo, kerščansko verovati, živeti pa pagansko — da natančno izveršujemo svoje stanovske dolžnosti, da smo poterpežljivi in v sveto voljo božjo udani v stiskah in nadlogah, v križih in težavah. Za dobro mater sv. cerkev hočemo živeti in umreti. Verujem v sveto katoliško Cerkev!

(Dalje nasl.)

V Škofji Loki v uršulinskem samostanu je 18. februarja umerla č. s. Vincencija Mohar, 46 let stara. Še le pred 6 leti je stopila v samostan, ker kot edina hči v spoštovani Jakopčevi družini v Stari Loki ni mogla starišev zapustiti dokler so živeli. Verh družih, res lepih lastnosti, katere je nad seboj imela, se je odlikovala z izredno ljubeznijo do starišev. Od pričetka Marijine družbe l. 1859. do vstopa v samostan 1886. je v nji opravljala častno mesto asistentinje, kajti maloktera je bila tako splošno spoštovana in priljubljena, kakor ona. V samostanu je kaj spretno oskerbovala gospodinjstvo. R. I. P.!

Štanga. Napravil bi rad prav lepo svetilnico (iz dobrega blaga) za večno luč pred lepim oltarjem sv. Antona; bi-li kje kaka dobra in premožna duša blagovolila v čast sv. Antonu to napraviti? Bilo bi nam jako vstreženo. Pri nas so zdaj ljudje prav revni; vsi skorej morejo žito kupovati. Predlanskim je bila suša, lani je pa červ veliko pokončal. Bojimo se tega škodljivca zopet letos. — Treba nam bo vodnjak delati, in kmalo zvonik kriti; potrebovalo se bo že zopet tisuče. Bog nam daj dobro letino in dobrih sere! Gosp. Marna bomo ravno zdaj močno pogrešali.

M. Sajč.

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni. Neizrečeno nas veseli, ker se je toliko vzvišeno, slavno, častno in pomenljivo, verno-pobožno in dobrodelno obhajala in praznovala redka svečanost apostolsko-biskopskega 50letnega jubileja namestnika Kristusovega, naslednika sv. Petra, poglavarja jedino-prave

Kristusove, apostolske, rimske vseobče Cerkve. — sv. Očeta Leona XIII. in to v Sloveniji, osobito v slavni biskopiji Ljubljanski; potem pa v slavni biskopiji Lavantinski; istotako in manje v drugih biskopijah na Slovenskem, izven Kerške na Koroškem. Tako je prav, dobro in dostojno!

Tudi v jugoslavenski Bosni, v revni novi župniji sv. Jožefa v Prijedoru, kjer so župljani verni Slovenci iz Kranjske in Štajarske, večina pa Slaveni iz Moravske, se je slovesno tri dni z veliko službo Božjo in veleizverstnim cerkvenim govorom obhajala 50letnica Leona XIII.; pa še mnogo več se je prej storilo in se še opravlja za sv. Očeta in v namen njegov, kar je pa že omenjeno bilo v drugem opisu.

Došel je zopet pomladanji mesec sušec, marcij — vijoličnati mesec se posebnega češčenja sv. Jožefa, ženina Marije Device, varha in rednika Kristusovega, zavetnika, patrona, vse Slovenije in cele rimo-katoliške Cerkve. Dobro, častno in hvale dostojno je, da se češčenje sv. Jožefa v Sloveniji vedno bolj razširja in obilnejša postaja pobožnost do čistega ženina Marije Device in rednika Boga-človeka, Jezusa Kristusa. Ipak še premalo vseobče se časti sv. Jožef na Slovenskem; še večja, obilniša in pogostnejša bi zamogla biti iskrena pobožnost, do neumljivo in neopisljivo vzvišenega in velikega svetnika v nebesih.

Kristus Jezus, Kralj večne slave, kateremu dana je vsa oblast v nebesih in na zemlji, gotovo obilno časti, ljubi in spoštuje rednika, varha. Ne jedne prošnje Sin Božji in Marije Device ne odreče in odreči ne more njemu, ki je po človeško na zemlji za Njega skerbil, se trudil, delal, Mu kruha podajal, ga priserčno ljubil in mnogo za Njega preterpel. Toraj spodobi se vzvišeno častiti in spoštovati sv. Jožefa, še posebno pa nam, rimo-katoliškim Slovincem, ker je on še osobiti naš varh, zaštitnik, patron

Dragi verni Slovenci in Slovenke! iskreno in verno pobožno častimo in spoštujemo sv. Jožefa vsaki dan, še bolj vsako sredo, še obilniši v Jožefovem mesecu marciju, najbolje pa o trih njegovih praznikih v letu. V sedanjem mesecu marciju vsaki dan še posebno priporočajmo sv. patrijarhu Jožefu svetega Očeta Leona XIII. pervaka apostolskega biskopa, patrijarha in verhovnega poveljarja sv. rimo-katoliške Cerkve, ktere varh, „patron“ je tudi sv. Jožef. In mi smo udje te Cerkve! Mnogo in obilno prosimo sv. Jožefa za sebe, za vse cerkvene potrebe, za dušne pastirje, za učitelje, za Slovenijo, za Avstrijo, za mladence, ki se pripravljajo v svečeniški — duhovski stan; za kmetiško mladino našo, za zmotene brate in sestre naše, za prave kerščansko-katoliške šole; za prave odločno-katoliške poslance in zastopnike naše v državni, v deželne in občinske zbornice, za biskope, za cesarja našega! Prosimo sv. Jožefa za živo ne omajljivo vero, pravo terdno upanje, gorečo ljubezen do Boga čez vse, do bližnjega pa, ko do samih sebe; za čisto, pobožno in pravično življenje in še za več družega. Sile, potrebe, pomanjkanja so mnoge in obilne, le veliko prosimo sv. Jožefa, ker on zamore nam in bo nam, vse pravično potrebno prošeno izprosil. Začnimo pa bolje ravnati se po izgledu njegovem!

(Konec nasl.)

Torin, 15. sveč. (Salezijanci in cerkev Jezusovega presv. Serca v Londonu.) O zidanji katoliške cerkve Jezusovega presv. Serca smo prejeli prav prijazno in veselo pisanje od v. č. gosp.

Don-Mihaela Rua, ki je naslednik pokojnega Don-Boska in dela dalje v duhu Boskovem. Piše namreč tako-le:

Večkrat ste že brali v Salezijanskem listu („Bullettino Salesiano“) poročila o župni cerkvi v Londonu na čast presvetemu Jezusovemu Sercu. Danes imam srečo vam naznaniti, da — hvala Bogu — to delo je v dobrem tira. Zidovje poslopja je dovršeno, treba je krova in ne bo se tudi s tem kasnilo; potem se bode dalo delati notranje. Upati tedaj smem, da ta novi tempelj se bode še to leto odperl, samo ako pomanjkanje virov ne bode dela ustavilo ali zakasnovalo.

Koliko tolažilo je to za pomočnike Salezijanske, ki jim je bilo dano sodelati za svetišče Jezusovega Serca v mestu Londonu, ki je Rim anglikanstva in glavni sedež protestanškega krivoversta z neštevilnimi raznimi ločinami! In koliki zaklad bode ta cerkev za prebivalstvo duhovnije, kjer se šteje komaj dva tisuč katoličanov na dvajset tisuč duš. In pa ali ne bo angleški narod obilno srečen, ako bo videl rasti in cvesti v svojem naročji pobožnost k vsega božjega češčenja vrednemu Sercu?

Neki protestant, ki se je spreobrnil k naši sveti veri, mi je zadnjič rekel: „To prečudno delo, ki ste ga pričeli (to je, pobožnost k presladkemu Sercu Jezusovemu), mora vsa serca k sebi potegniti in Anglijo spreobrniti.“

Toda dolgovi, ki jih imamo še plačati za delo že dovršeno, kakor tudi troški za prihodnje, so mi težka butara in v tem trenutku ne vidim zmožnosti, da bi mogel nadaljevati to početje. Vendar pa bliža se mesec sv. Jožefa in čutim se oserčenega. Ta veliki sveti varh vesoljne Cerkve hoče in je zmožen preskerbeti za Serce svojega dozdevnega Sina Jezusa, on ima za presveto Marijo Devico naj večjo ljubezen do tega božjega Serca. Upam torej, da sv. Jožef mi bo pomagal v mojih zadregah in mi oskerbel vse, česar se mi še pogreša za dovršenje cerkve presvetega Jezusovega Serca; oh, sv. Jožef sam Vam izročuje to pismo.

Blagovolite ga razglasiti in terdno se zanesite, da sv. Jožef Vam bode oskerbel velik plačilni list pri Jezusu, storite to iz ljubezni do Jezusa. Sv. Jožef bo prosil pri tem presvetem Sercu, studentu vsih dobrót, da razlije nad Vas in nad vse, ki so Vam dragi (nad dobrotnike naših dijakov in nad dijake same — prosimo*), obilnost nebeškega blagoslova v tem življenji, in ravno sv. Jožef Vam bode na pomoč pristopil na vaši zadnji poti proti nebesam, zljajševal bo težave in bridkosti smertne bolezni ter spremil dušo in jo izročil Bogu v naročje.

Blagovolite sprejeti izraz globokega spoštovanja in že naprej hvaležnosti v korist salezijanske družine...

Vaš preponižni sluga

Duhoven Mihael Rua.
(Naslednik Don-Boskov.)

Iz Amerike Collegeville, Minn., („Zgodnji Danici“ za Božič.) (Dalje)

Današnji La Pointe.

Na jugo-zahodni strani, kjer se šumeči valovi Zgornjega jezera zaletavajo ob rudeče skalovje, ki se razteza v podobi velikega pol-otoka države Wisconsin, da bi si tukaj jezo ohladili, ker jih je vihar raz-

* Poslali smo mu 3. tega mesca lepo zbirko darov, namenjenih za razne Don-Boskove misijone in podjetja.

dražil. Na vzhodni strani tega pol-otoka stoji prijazno mestice Bayfield, kamor sem se pripeljal to poletje iz Duluth-a. Druzega avgusta zvečer ob devetih stopil sem na ladijo „Japan“, ki je odplula še le o polnoči in potrebovala 7½ ure, da je preplula daljavo 77 angl. milj. Ta ladija me je prenesla v kraj, o katerem sem že podal nekoliko zgodovinskih črtic. Kraj katerega sem želel videti že več lét. kraj, katerega sem si na razne načine risal in predstavljal v domišljiji po popisovanji mnogih Indijanov v raznih krajih, nekaj pa tudi po pripovedkah izmed nekterih mojih prijateljev in znancev, ki so ta kraj obiskali.

Pero ne more popisati, jeziku se pogrešajo potrebni izrazi. najbogatejša domišljija si ne more predstavljati naravne lepote in mičnosti tega kraja, ki ga drugač ne morem imenovati kot „raj v Zgornjem jezeru.“ ali tudi to še ne zadostuje.

Okoli omenjega pol-otoka se verstí v najlepšem redu skoraj enako med seboj oddaljenih 22 otokov razne velikosti. Terdni in nepremakljivi so, stavljeni na skalo, in ni se jim bati silnih valov in bučnega viharja. Vsi so lepo obraščeni z vsakoverstnim gozdnim drevjem in germovjem. Ti otoki se imenujejo Otoki aposteljnov (Apostle Islands) Prizadeval sem si poizvedeti, kdo da jih je tako kerstil in tako primerno imenoval, pa se mi ni posrečilo. Gotovo so jih tako imenovali prvi jezuitski misijonarji, ali pa pozneje kanadski popotniki in kupčevalci. Nek Indijanec, ko sem ga vprašal, zakaj se ti otoki tako imenujejo, mi je odgovoril: „Ako greš na kateri koli otok, ne bodeš vidil vsih 22, ampak le njih dvanajst.“ To je bilo gotovo vzrok, da so te čarovno lepe otoke tako imenovali. Vsak posamezni otok ima dvoje zaslčnih imen, indijansko in angleško. Tako n. pr. Madeline Island, ki je največji otok izmed vsih, tri milje širok in 14 milj dolg. Na tem otoku stoji starodavna in znamenita naselbina La Pointe, katero sem že tolikokrat omenil Po indijansko se imeuje Moningwanekan, po naše „dom rumenega plézalca ali žolne.“ Baragov slovar definira „moningwane“ lapwing, ali pewit (kar je Tringa vanellus Lin.), po naše bi pa bilo, ako se še imena spominjam, povodnja kozica; toraj si te dve ptici niste veliko v sorodu. Če ravno verjamem Baragovemu slovarju in slovnici do najmanjše črtice, vendar dvomim nad tem imenom, kakor ga Baragov besednjak imenuje. Vprašal sem več Indijanov, kaj to ime pomeni, in vsi so mi jednako odgovorili. Oni, ki so bili zmožni angleškega jezika, imenovali so „moningwaneyellow hammer;“ drugi pa, ki so samo z indijanščino zadovoljni, popisali so mi to ptico natanko in so celo nje glas posnemali in oponašali, da bi jih bolj razumel. Ta napaka, silno nerad jo imenujem tako, se je lahko vrinila v drugem natisu Baragovega besednjaka, v katerem sem poiskal pomen te besede. Ali pa so v zadnjih 50 letih to ptico prekerstili, kar je tudi mogoče, preč škofa Baraga ne morem nobene napake dolžiti, ker tako natančnemu in ostremu preiskovalcu bi se ta napaka ne bi mogla vrniti.

Večino teh otokov sem videl zgodaj zjutraj, ko smo se memo njih peljali, ravno ko so jih zlatili prvi žarki jutranjega solnca. Kot očaran stal sem na krilu ladije; popred se mi je ladija prepočasi pomikala, ali zdaj je prehitro orala vodo in mi ni dovolila nagledati se te naravne lepote. Večkrat smo bili le streljaj daleč od enega ali drugega otoka. Ve-

liko prirodne lepote sem že videl in krasnih prizorov, ali lepših do zdaj še ne. Ko smo zavili na jug proti Bayfieldu in dospeli v zaliv, ki se imenuje Chequamegon, kar je popačeno iz indijanske besede „jagawamikong“ (nasip v vodi, kjer se lomijo valovi), videl sem že od daleč snežno belo cerkvico na La Pointu. O poli osmih zjutraj zadela je naša ladija ob pristanišče v Bayfieldu in predno so jo mornarji dobro privezali, bil sem že na suhem. Poprašal sem tukaj koj, kako hitro da bi človek dobil priložnost peljati se čez zaliv v La Pointe. Odgovorilo se mi je, da popred ne kakor ob enajstih, kadar pride navadni parnik iz Ashland-a, ki prepeljava potnike od tukaj v La Pointe in zopet nazaj. Poiskal sem koj častite oo. frančiškane, kjer sem bil prav vljudno sprejet. Tukaj moram posebno omeniti častitega o. Kazimira Vogt-a, s katerim sem se že bil poprej soznal, in ta mi je mnogo pripovedoval o tem kraju, kjer je nekaj let tukaj misijonaril in zdaj že vdrugič oskerbljuje to postajo, ob enem je tudi superijor v tej lepi in prestorni hišici, katero so še le lansko leto sodali iz rudeče opeke, prejšna je bila lesena, kakor je še tudi cerkev. V tem malem frančiškanskem samostanu prebivata dva duhovna in trije redovni bratje. Eden izmed slednjih, brat Jožef, je pol-indijan; zelo se je veselil, ker je zopet vidil duhovna, s katerim se je v maternem jeziku pogovarjal. On dobro govori francoski, in pravilno angleščino; vendar je od časa, ko me je vprašal: „Kid otchipwem ina?“ in ko sem odgovoril, kawin apitchi, pangí ehago,“ govoril je vedno indijansko z mano.

Po sv. maši so mi prav dobri zajutrek pripravili, bil sem pa tako vznemirjen, da se želodec še ni zmenil veliko, ali dobi to jutro kaj priklade, ali ne. Po opravljeni molitvi spremil me je prijazni P. Kazimir na vert, ki je bil prav lepo obdelan in večinoma z lepimi dišečimi cveticami obsajen. To čast si oo. frančiškani vedno svojé, ne le samo v Ljubljani in v Kamniku, kjer sem večkrat prilival nežnim cveticam, ampak tudi tukaj v predavnih gozdih severne Amerike. Tu sem bil oborožen z izvrstnim daljnogledom in kamor sem se ozerl, povsod najlepši prizori.

(Dalje nast.)

Amerika Omenili smo zadnjič žalostne dogodbe, da se v Ameriki godé tako pogosti požarji. To se le še nadalje poterjuje. „Amerik. Slovenec“ od 17. svečana naznanja, da 7. istega mesca je v Vabaši pogorela ena naj krasnejših cerkvá v Minnesoti, katero je naš rojak, preč g. dekan J. Trobec, zidal z velikim trudom od l. 1872 do 1874. Ogenj se je začel v Zakristiji. — Fotografijo te res prelepe cerkve v romanskem zlogu nam je bil o svojem času poslal gosp. Trobec in vidi se že po zunanem, kako je bila res lepa, pa tudi pripravna; zoper hudo ameriansko zimo je imela tudi peč za kurjavo itd. Gotovo se bo še bolj natanko zvedelo o tej veliki nesreči.

Tudi nadškofijska stolnica v Čikagu je bila v veliki nevarnosti. Ravno so popravljali cerkveni strop in 200 delavcev je bilo na visokem odru, kar se zaslíši klic: „Gori!“ Ta trenutek so bili vsi delavci po lestvah in le čudo, da se ni nikomur nič zgodilo. Ogenj je nastal v podstrešji. Požarna straža je bila — ko bi trenil — na mestu in je udušila ogenj. Ako ne bi bili tako naglo zapazili ognja, bil bi pogorel krasni dom, ki je stal pol milijona dolarjev; tako pa ima k večjemu škode 300 dolarjev. — V Belaire so

zgoreli z Oliverovo hišo vred trije majhni otroci. — V Bostonu je pogorela tovarna za izdelovanje čevljev in je škoda nad 300.000 dolarjev. Enako v Pittsburgu tovarna za železnino. — škoda je 100.000 dolarjev, in 250 delavcev brez dela. V Nashevillu pa ravno tako 12. svečana mestna zavarovalna banka, pri čimur sta tudi dva ognjegasca zgubila življenje; v Crookstonu je pa ogenj končal naj starejo gostilno in najpervo hišo, ko se je ondoto mesto začelo; v Lake Christalu je pogorelo žitno skladišče; v mestu Renvillu je ubožalo več trgovcev vsled pogorišč. — Amerikanci, spreobrnite se k Bogu in katoliški Cerkvi in začnite častiti velikega pomočnika zoper ogenj, sv. Florijana, da bi Vas obvaroval časnega, še bolj pa večnega ognja! —

Nadškof Fechan v Čikagu je razglasil, da se bode 4. kimovca (sept.) t. l. obhajal katoliški kongres, pri katerem bodo zastopani vsi katoliški narodi in govori se bodo razpravljali (?... slišali?) v vsih znanih jezikih. Sv. Očeta bode pri tej svečanosti zastopal ameriški kardinal Gibbons.

V Jolietu si bodo Poljaki napravili lastno cerkev in vstanovili samostojno župnijo. V shodu v ta namen je 160 pričujočih mož podpisalo 6000 dolarjev.

V Pittsburgu je umrl mil. g. škof Jan. Tuigg v apostoljskem ubožtvu. — Umerl je tudi Port Wayneški škof Jož. Dwenger, 22. prosenca. Bog daj apost. delavcem večni mir!

Govori se, da predsednik Harrison ne misli podpirati predloga, da bi bila razstava v Čikagu ob nedeljah odprta. Nadzornik Čikaške razstave Davis naznanja, da od 3.863.342 čevljev je prostora za razstavljanje še 214.476 čevljev.

Mraz že več let ni bil tako hud kakor je letos v Ameriki. —

Dva vlaka sta mesca svečana terčila skupaj, da je bilo 14 ljudi nagloma mertvih, 100 pa ranjenih. Bog nas vari nagle in neprevidene smerti!

Lepi izgledi z visokih krogov.

Iz Planine se naznanja „Slovenca“, da po Veliki noči se odpelje vsa družina svitlega kneza Hugona Windischgraetza v Rim poklonit se S. Očetu Leonu XIII. Dobro pomnimo, da leta 1866 sta bila dva brata Windischgraetzove rodovine tudi v Sveti deželi, ter sta ravno velikonočni ponedeljek v Emavsu zadela skupaj z božjepotnikom iz Kranjskega in ponosno povedala, da tudi oná dva sta „Kranjca.“ namreč iz Planine. Že davno je znano, kako pošteno katoliško se obnaša preblaga družina Windischgraetzovska z milošnjo, z obiskovanjem farne službe božje (navadno imajo tudi svojega lastnega grajskega duhovna), z očitnim prejemanjem ss. Zakramentov, in to pogosto itd. Bog nam daj veliko taci izgledov v visokih in višjih krogih. Zelo žalostno pa je slišati, da se tu pa tam nahajajo kateri izmed vradnikov ali družij civilnih gospodov, kateri celo ob nedeljah ne hodijo k službi božji in to v veliki spotikljej vernemu ljudstvu, pri katerem zgubé vse spoštovanje, in v škodo sami sebi in svoji družini. Prelepo so naznana nedavno o presvitlem našem cesarji, kako natanko skerbijo za spolnovanje cerkvene zapovedi, ter ako so v kakem kraju, da bi ne mogli dospeti o navadnem času k svoji sv. maši o nedeljah in praznikih, daje telegrafirati, da naj njihovi

duhoven čaka s sveto mašo. Zato se pa hvaležno spominjamo, kako jih je dobrotljivi Bog pred 40 leti obvaroval tolovajske roke, jih dalje zvesto spremljal po mnogoterih nevarnostih in pripeljal do častitljivih moških in že bolj poznih lét, da narodi navdušeno kličejo: Hvala Bogu — Te Deum laudamus!

Dobrotni kralj.

Slovil mogočen kralj bogat
Ovečil bi ime si rad.
Zato pa v sercu sklene,
Da k sebi bo povabil vse,
Izpolnil vsakemu želje,
Če vse ne, pa vsaj ene,

Iz daljnih mest, z visokih gor
Vse romalo na zlati dvor
Je h kralju, dobrotniku:
Ubog, bogat in star in mlad
Nešteti vsak želja in nad
Imel je na jeziku.

In vsakemu dobrotni kralj
Je nekaj v dar bil tega dal
Kar serce je želelo.
Daril bogastvo je in čast,
In kar si kdo je želel v last,
Vse dal mu je veselo.

In ko je vse že obdaril,
In željam vsih že zadostil,
Mu pevec nek zapoje:
„Podari mi mladostne dni,
In v pesmih mojih naj slovi
Ime na večno tvoje!“

Nasmehne se dobrotni kralj:
„Tvoj delež res ne bil bi mal,
Ker bil bi večna sreča;
A to imaš v oblasti sam,
Ker večna se mladost vsem nam
V nebesih tam obeča.“

Vesél je z dvora pevec šel
In slavo kraljevo je pel,
Ker dal mu cvét je nade, —
In koder hodil, kjer je bil,
V nebesa priti je dihtil,
Si upal dni je mlade.

Janscest.

Razgled po svetu.

Benedke. (Kakošno je bilo to pustovanje?) Iz Benedk naznanjajo 18. svečana v frankobrodski častnik, da je bila mestna gosposka dovolila očitne maškarske obhode; ljudstvo pa ni maralo za take šemarije (čutilo je gotovo resnobo časov), temveč sulo je v velikih trumah v cerkev „Al Carmini“ poslušat avgustinca o. San Fermo in sicer tako obilno, da je bilo glava pri glavi vse napolnjeno. Govor je imel po trikrat na dan skoz 20 dni s toliko močjo, da je vsak dan več poslušavcev prihajalo pokoro delat in spovedovat se, ter jih je v tem času 10.000 opravilo

sv. obhajilo. Eden k drugemu je po 15 do 20 mašnikov od ranega jutra do 11h v noči spovedovalo. Spreobračanja, ki se pripisujejo o. San-Fermu, so se godile v neverjetno velikem številu; bili so med njimi možje, ki so sami pripovedovali, da 20 in več let niso bili v nobeni cerkvi več, in so zdaj le iz radovednosti prišli k misijonskim pridigam. Žene in dekleta so prinašale svoj sicer skerbno varovani kinč, da se je prodajal v prid tistih, ki so vsled hude letošnje zime zašli v revščino. In to se je godilo v zadnjih pustnih dneh leta 1893 v Benedkah, katero mesto je povsod znano zaradi svoje lahkoživosti. P. Termo je šibek, neznan, 32leten mož, ne kak' glasovit govornik, njegovi govori so priprosti, slehernemu razumljivi, pa silo duhoviti. On je iz laške grofovske družine San-Fermske.

Čudno je, od kod ta šibki mož ima moč, po tri govore na dan imeti v prostorni, s tisučeri ljudmi napolnjeni cerkvi. V postnem času bode P. San-Fermo pridigal v Rimu, — tako je bilo naznanjeno. — Ta dogodka kaže, da med mnogimi framasoni, psevdoliberalci in prekucni je vendar zerno in večina italijanskega ljudstva čisto katoliška in da sploh le nevedna manjšina je tistih, ki bodo sodnji dan osramoteni in obupani kličali: „Goré padite na nas; hribi, pokrite nas!“

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij (sušec.)

a) Glavni namen:

Živa vera.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

„Neverjetno se zdi, pa vendar je resnično, v Italiji smo dospeli do one meje, da se nam je bati, da zgubimo vero sami.“ Tako govorili so Leon XIII škofom in italijanskemu ljudstvu v svoji okrožnici z dne 15. oktobra 1890.

Tem besedam našega naj višjega pastirja sledeč prosili smo za trdnost v veri, kajti nesrečni odpad ne preti le Italiji, temveč vsem evropskim ljudstvom, ki so stoletja vživali blage učinke kerščanske vere.

Ta mesec molimo za živo vero. Živa je vera, ki se kaže v dejanjih, v dejanjih ljubezni in milosti, ki je vzrok, kakor pravi apostelj, da pravični iz vere živijo. Živa vera je duh vere, ki prešinja vse življenje vernikov ter oživlja vse njih dela, kakor oživlja in ohranja duša telo ter mu deli vse njegovo naravno in prostovoljno gibanje. Telo deluje le po duši in pravi kristjan živi kot tak le v božji moči vere.

Živa vera nima se le ločiti od vere brez djanj, ki je mrtva, od vere onih, ki se sicer z besedami hvalijo, da poznajo Boga, v resnici ga pa zanikujejo, temveč tudi od one slabe vere, katero moramo tolikokrat opazovati v današnjih hudobnih časih, ki leži in spi skrita v sercu, lena in nerodovitna, posebno pa brez moči in zatorej tudi brezvspešna za javno življenje.

Oni krepki duh vere, o katerem je zapisano: To je zmaga, ki premaga svet, naša vera, postal je zelo redk; in vendar je neogibno potreben; kajti cerkev tu na zemlji je in ostane vojskujoča, in naloga njenega boja je, premagati svet. Tu je treba najprej

svoje lastno serce ukrotiti in pomiriti; to je nemirno in nezadovoljno, dokler ne najde miru in pokoja v Bogu. Živa vera pa nam jedina posreduje spoznanje božje in ob enem moč v sv. Duhu in upanje, k Njemu dospeti ter doseči v Njeno najpopolnjšo srečo. To upanje in veselje je dedščina vsacega resnično vernega otroka sv. Cerkve.

Ravno tako je živa vera prva in najvažjša potreba za vso človeško družbo v celoti, in najpotrebniša reč za rešitev socialnega vprašanja. Vse vezi, ki vežejo ljudi med seboj, vse pravice in dolžnosti, postave in predstojniki in celo vsa zemeljska in časna blagostanja imajo resnico za podlago, ter se opirajo na to, da je resnica nad zmoto. Ko je ta prednost omajana, ko se resnica zaničuje ter primerja zmoti, t. j. ko se v ozadije potisne, ali prav za prav odpravi, tudi ne moremo nobenemu več zaupati in na nič se opirati; ni je potem pravice, ni dolžnosti, ni postave, ktera bi se ne mogla tajiti, zaničevati in z nogami teptati: vsa družba zapade surovi sili, se razpusti ter pogine. Najbogatejša zakladnica resnice pa in njen varh je nadnaravna, kerščanska vera.

(Konec nasl.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V ednosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije. Tebi darujem danes vsak trenutek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za živo vero kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mesecu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mesecu popolen odpustek. Pij IX, 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni.

13. **S. Ansovin.** Duhovni pastirji med drugoverci. Romanja v Sveto deželo in v Rim. Kmetovalci. Pokopališne zadeve.

14. **S. Leonard in tovariši mučenci.** Prenašanje terpljenja v prid Zveličanja. Protestantje, bližajoči se k prestopu v sveto Cerkev.

15. **S. Klemen Marija Dveržak.** Katoliške družbe na Dunaju.

16. **S. Heribert.** Mnogi bolni mašniki. Opuščenje navadnih pogrškov. Vestno odvracanje zanikarnih časnikov, koledarjev, knjižur itd.

17. **Praznik presv. Kervi Jezusove.** Premaganje hudih predsoj. Žalostno stanje v Braziliji.

18. **S. Gabriel.** Terpeča Cerkev na Ruskem. Spreobrnjenje Afrike. Odgoja čverstega katoliškega učiteljstva. Zgubljeni.

19. **Sv. Jožef.** Tiha nedelja. — Delavsko vprašanje Pospeševatelji molitvenega apostolstva. Mnoge in velike družinske zadeve.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bodi v molitev priporočena neka oseba, ki je silno vdana strastim, da bi ji Bog dal spoznanje na prošnjo sv. Jožefa, sv. Seroa Marijinega in sv. Franciška. — Priporoča se neki mož, ki ga silno muči neka prav huda bolezen, ter le z naj večjo težavo se opravlja svoje dolžnosti, da bi se na prošnjo sv. Jožefa ozdravil, če je Božja volja. — Več oseb, da bi pod varstvom sv. Jožefa dosegli vse, kar potrebujejo za dušo in za telo, posebno pa srečno zadnjo uro.

Listek za raznoterosti.

Na Dunaju je preteklo nedeljo, 5. t. m., dospelo več višjih pastirjev, med njimi: kardinal knez in škof Bratislavski, Kopp, došedši iz Rima; prevzvišeni knez in škof Ljubljanski; škof iz Linca, Zwerger iz Gradca, Binder iz Št. Hipolita.

Odbor za dunajsko potovanje v Rim naznanja, da pomuda v Rimu je nastavljena na 10 dni, ter se morejo romarji 16. aprila vdeležiti slovesnosti, ko bode nekaj služabnikov Božjih med zveličane prištetih, in da za tiste romarje, ki se hočejo skupno domú vračati, bode skupna vračavna vožnja čez Florenco in Benedke tako, da morejo 24. aprila biti že na Dunaju. Sicer pa dunajske karte veljajo za 60 dni. — To vedeti morebiti tudi katerim slovenskim romajem utegne koristiti.

Vsakemu svoje! V Šenklaški sakristiji je že skladavnica 25 molitvenih knjižic, kakoršne verniki v cerkvi popuščajo; naj se torej lastniki v sakristiji oglasijo, vsak naj pové, kakošno knjižico, s kakošnim napisom, v katerem jeziku itd. je popustil v cerkvi, da knjižice svoje lastnike ali lastnice najdejo.

Pred sto leti. to je, 21. prosenca 1793, so bili v Parizu politički tolovaji umorili francoskega kralja Ljudovika. Kdo vé koliko še družih nedolžnih so bili poklali ti gerdi mesarji! Od l. 1828 je na tistem mestu samostan, v kterega kapeli Bogu posvečene device benediktinke noč in dan molijo za nesrečne žertve, ki so tukaj smert terpele.

Maribor. Č. g. Jož. Kralj je dobil duhovnijo Zaverče; č. g. Juri Šelih, kapl. v Laškem, je postal provizor pri Sv. Mariji v Puščavi. Prestavljena sta čč. gg.: Jernej Bogataj iz Dola v Laško, in Anton Šebat iz Vitanja v Dol. Umirovljena za stalno sta čč. gg.: Jan. Antolič, župnik v Novi Štifti pri Ptui, in Jak. Košar, župnik na Gornji Poljskavi. Razpisana je duhovnija Marija v Puščavi.

Šolstvo „Slovenec.“ št. 43 je pričel silo tehten spis pod napisom: „K preosnovi našega šol-

stva.“ ki naj bi ga čitali in prevdarjali šolski možje, pa tudi dijaki sami, katerim je šola to, kar ima biti, in ne manj važen je za starše, ki mladino v šolo dajejo. Spis se nadaljuje in želeti je, da bi se obilno čital, ker šolstvo je danes vendar na dnevnem redu!

Maribor. V Mariboru vstanovlja se nov samostan redovnic frančiškanaric vednega češčenja najsv. Zakramenta — v stalni spomin škofovskega jubileja Leona XIII. Upa se, da mesca rožnika se redovnice že vselijo v novo stanovanje.

O mizi naših dijakov in njih napredku prihodnjič kaj.

Dobrotni darovi.

Za dijako mizo: N. D. 10 gld. — M. Š. 3 gld. — Č. g. duhovni pastir Fr. K. Zore 7 gld. 80 kr. — K. Sp. 2 gld. — Č. g. župn. opravitelj Val. Bernard 1 gld. (Poslano bomo skusili oddati.) — J. B. 5 gld. — Č. g. župnik Mat. Tavčar 20 gld. — Č. g. kapl. M. Poljak 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Vohinec 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Urša Bokolovec 50 kr. — Terez. Koprivec 50 kr. — Iz Šentvida nad Ljubljano 45 gld. — K. Sp. 2 gld.

Za najpotrebnejše misijone: Čast. gosp. župnik Jož. Lavrič v Ambrusu 5 gld. — Neimenovan 20 gld. — Č. g. žup. Fr. Vohinec 3 gld.

Za Marijanščev: Č. g. žup. Janez Tavčar 2 gld. — Čast. g. admin. Julij Čuk 5 gld. — Č. g. Miha Sajc 1 gld. — V. č. gosp. dekan Janez Oblak 30 gld. — Čast. gosp. Mat. Tavčar 10 gld. — Neimeu. 10 gld.

Za ofc. misijon: Neka pobožna družina 15 gld. za zamurske otroke. — Milgsp. prošt dr. A. Jarc 10 gld. — P. M. in T. 2 gld. — K. Sp. 2 gld. — Ana Glavič 50 kr. — Čast. g. kapl. Avgust Šinkovec 2 gld. — Johana Matč 1 gld.

Za Detoljuba: Č. g. župnik Avg. Turk 1 gld.

Za Don-Boskove misijone: Neimen 5 gld. — M. Š. 3 gld. —

Za sv. Očeta: Milgsp. prošt dr. A. Jarc 10 gld. — Čast. g. kapl. Avg. Šinkovec 4 gld.

Za razširjanje sv. vere: Neimenovan 10 gld.

Za Marianhill: Neimen 5 gld.

Bratovščini za duše v vrah: Iz Preserja 1 gld.

Za bratovščino Naše Ljube Gospé presv. Seroa: Iz Preserja 1 gld. — Am. Jaša 1 gld.

Za misijone: Č. g. kapl. M. Poljak 1 gld.

Za Maccetonijo: Martin Triler 1 gld. — Č. g. župnik Matija Tavčar 10 gld. — „Ad m. D. gl.“ 50 gld. — K. Pogačar 2 gld. — P. n. prelat dr. A. Čebašek 20 gld. — G. L. Š. 2 gld.

Za cerkev v Zürich: Mart. Trilar 1 gld. — Katar. Pogačar 2 gld. — Č. g. župnik M. Sajc 1 gld.

Za cerkev v Ternji: Č. g. župnik M. Sajc 1 gld. — Milgosp. prošt dr. A. Jarc 10 gld. — Č. g. žup. Avg. Turk 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: K. Sp. 2 gld. — Neimenovana 9 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Seroa v Sarajevu: Neimenovana 8 gld.

Za misijone na Severu: K. Sp. 2 gld.

Za bulgarski misijon: Č. g. kapl. Avg. Šinkovec 2 gld. — Iz Tersta 2 gld. (Op. Vaše pismo zastran „Dol. Nov.“ smo poslali naravnost ondotn. vredništvu, kakor smo Vam po listnici naznanili, ako ste jo prejeli?)